

# První

Slunce se pomalu klonilo k obzoru, když jsem vjížděl do prastarého města Vengardu. Nebe pokrývaly husté mraky, jakoby dávaly najevo předzvěst toho, co se mělo stát a co každý želel. Ve svém paláci na Svatém kopci umíral první velmistr našeho řádu paladinů.

Před několika týdny na posledním velkém shromáždění mě určil jako svého nástupce. Už tehdy bylo jasné, že jeho konec se blíží. Ve svém pozhřabaném věku trpěl nárazovými přívaly dny a navíc si ještě nedávno zlomil nohu a byl zcela nepohyblivý. To pro takového silného a temperamentního člověka, jakým byl první velmistr, byla velká rána.

V posledních dnech na něj rovněž dolehlo zasednutí plic a tedy konec se rychle blížil. Smuteční prapory vlály na věžích Vengardu. U lůžka nemocného se střídali mocní i bezvýznamní šlechtici, vyslanci různých králů a panovníků, ale i představení řádů a kněží. I náš král, jindy chladný a často necitelný, stal se častým návštěvníkem velkého velmistra.

Všichni si jej vážili a ctili, protože to byl právě on, kdo založil před mnoha desítkami let řád paladinů, rytířů světla a dobra, bez nichž by království sužovaly války, prolitá krev a bída. Ale nebylo to zadarmo. Byly to dlouhé roky, které velmistra poznamenaly a patrně i to byl jeden z důvodů, proč nyní umíral.

Komnaty velmistra ležely v horní části paláce, kde s výhledem na celé město odpočíval samotný první představený řádu. Když jsem vstoupil do jeho místnosti, nechal poslat všechny služebníky pryč a pokynul mi, abych přistoupil blíž.

Pohled na zbožňovaného velmistra mě zděsil. Poslední dny si na něm vyžádaly vysokou daň. Kůže na obličejí mu visela v podivných záhybech a ústa křivila předsmrtná křeč. Jeho oči, mdlé ale stále živé, mě probodávaly. Toto už nebyl ten živoucí a energetický velmistr, ale jen stín člověka, co již odešel na druhou stranu. Když promluvil, bylo to, jakoby jeho ústy mluvila sama smrt.

„Eberharde, jsem rád, že jsi přišel včas,“ řekl velmistr. Viděl jsem, že ho mluvení namáhá, ale posvátnou úctou a i ohromením z jeho bídneho stavu jsem najednou sám nebyl schopen slova. „Doufám, že ses nestal němým,“ pokračoval velmistr, jeho úšklebek mě ještě více poděsil. „Než zemřu, musím ti předat něco, co nesmí zemřít se mnou. Nebudeš mi za to vděčný, budeš mě patrně proklínat, že jsem ti to sdělil, ale takový je osud a přání bohů.“

Na moment se velmistr odmlčel. Bylo vidět, že se mu špatně dýchá. Konec se blížil.

„Je to již velmi dávno, dávno před tím, než ses narodil,“ pravil velmistr, „pamatuji si to však jako dnes. Tu temnou a zlou dobu, kdy lidská krev byla levnější než voda, kdy zlo vládlo v naší zemi a bylo všudepřítomné. Nepřál bych ti to zažít, protože i ti nejsvatější se vydávali na scestí.“

„Nebyl to můj nápad. Přišel s tím můj bratr Jindřich, vévoda Góthský. Shromáždil okolo sebe skupinu padlých rytířů, což byli šlechtici, kterým král neprávem vzal pozemky a hrady. S nějakými nároky u krále si nemohli dělat iluze, ale alespoň společně čelili té temné době. Král sám byl mnohem víc v dalekých zemích než ve své domovině a svou vládu většinou řídil na dálku a přes své

zástupce. A ti vládli krutě a zle.

„Můj bratr ovšem nebyl jediný, kdo chtěl zavést řád a pořádek. A právě takoví se k němu přidávali konečně s nadějí, že se něco změní. Nemohli samozřejmě nahradit krále, ale mohli alespoň vytvořit uskupení, které by přineslo zemi konečně klid a mír. A v budoucnu třeba i jiného a moudrého krále.

„Můj příjezd do Gothy byl jednou velkou slavností. Hodně se jedlo a ještě více pilo. Ja navíc přišel v hodině dvanácté. Už mnoho bitev a mnoho krve měl můj bratr za sebou. Byl respektovaný vévoda a šlechtic. Lidé ho ctili a měli ho rádi, protože to byl on, kdo jim přinášel mír a spravedlnost.

„Dostat se k bratrovi přes zástupy rytířů, šlechticů, sloužících nebylo snadné, ale podařilo se mi to. Bylo vidět, že je bratr rád, že mě vidí. Objali jsme se a přátelsky pohovořili. Vzhlížel jsem k němu, byl mým vzorem, i když jsme se moc neviděli, protože já nebyl tak úspěšný a o mně svěřenou zemi jsem přišel. Do jak moc velké míry to byla má chyba, není dnes už podstatné. Rozhodující je snad jen to, že jsem nyní stál před svým bratrem jako bezzemek, jako jeho nejbližší obdivovatel, připravený stát se jedním z jeho rytířů.

„A bratr nejen, že souhlasil, ale ještě mě udělal svým zástupcem. Nyní jsem s ním chodil na všechny porady a shromáždění, ale nebyly to žádné válečné sněmy, spíše jen přijímání poct a titulů. Připadal jsem si tak trochu jako ve snu. Čekal jsem, že bude bratr vymýšlet plány, jak konečně dosáhnout míru v celé zemi, ale takovéto porady on vedl tajně a mě k nim nepouštěl. Byl to malý stín na našem soužití, ale vrtalo mi to hlavou.

„Kolikrát jsem se ho na to ptal, ale on vždy stočil téma jinam, nějak mi zalichotil a nechal mě, ať ho reprezentuji na jiné snad důležité schůzi nějakých snad důležitých šlechticů. Mé sebevědomí v čele bratrových rytířů rostlo, ale spíš jsem byl loutka pro divadlo a pocty, kterých jsem si nezasloužil. I tak jsem za bratrem stál, věrně a pevně, a ctil ho a nedal na něj dopustit.

„A pak přišel ten velký den, kdy jsme společně měli založit náš nový řád, řád paladinů. Doteď jsme byli jen seskupení zatracených, ale nyní se mělo všechno změnit. Ten den si pamatuju jako by se to stalo dnes. To tmavé ráno, pršelo, blesky sršely z rozbouraných nebes. Na bratrově hradě na Černé skále, mohutném a pyšném sídle našich předků, který již dávno leží v rozvalinách, se měli sejít všichni, kteří chtěli tvořit nový řád.

„Ta událost mě děsila. Nervózně a chaoticky jsem kráčet po chodbách starého hradu a nenacházel klidu, až jsem dorazil do sálu v zadní části, někde hluboko v podzemí. Ani jsem nevěděl, jak jsem se tam dostal. Dnes si říkám, že to byly temné síly, co tehdy vedly mé kroky.

„Tam, ve skrytu tmy, spatřil jsem skupinku mužů živě spolu debatujících. Jeden z nich byl i můj bratr. Chtěl jsem ho oslovit, ale něco mi v tom zabránilo. Stál jsem ve tmě a poslouchal, o čem se baví.

„A to, co jsem slyšel, mě zděsilo. Můj bratr spřádal plány na ovládnutí království. Padlo i jméno krále, kterého měli v plánu odstranit jedem, včetně celé jeho rodiny. Zděsil jsem se, srdce mi prudce bilo. Neměl jsem tam být, neměl jsem tam nikdy vkročit, ale stalo se.

„Vždy jsem si myslel, že můj bratr je ten nesvatější ze svatých, byl mým vzorem. A nyní jsem poznal jeho druhou tvář. Tvář vraha a podlého zrádce. Chtěl jsem utéct, zmizet, navždy opustit to

hnízd zmiř, ale ani toto mi nebylo dopřáno, protože najednou se bratr otočil a podíval se přímo na mě.

„Tma mě nezachránila. Chvilku jsme si hleděli do očí. Oba jsme byli konsternováni. Pak se otočili i další a když mě spatřili, došlo jim, že jejich tajné plány jsou prozrazeny. Během okamžiku jsem zaslechl zvuk tažených mečů a vrhli se na mě.

„Slyšel jsem bratra, že něco vykřikl, ale v té chvíli jsem ho nevnímal. Pět mužů stálo přede mnou a ve mně se probudil výcvik a stovky hodin, které jsem strávil na dvoře svého otce neustálým cvičením. Možná i proto jsem viděl zděšení v očích mého bratra, když můj meč začal rozsévat krvavou lázeň.

„Ťal jsem a krev byla prolita. Zlotřilí spiklenci padali k zemi. V té chvíli jsem přestal být člověkem, ale stal se berserkerem, temným nástrojem padlých bohů. Nic mě nemohlo zastavit, dokud všichni neleželi na zemi. Až pak jsem si uvědomil, že jedním z nich je i můj bratr.

„Sklonil jsem se k němu a poznal, že umírá. Snažil se mi něco říct, ale nerozuměl jsem mu. Poklekl jsem tedy a teprve pak slyšel jeho slova. *Já nezahl, zašpitl, snažil jsem se jen odhalit spiknutí.* Mé srdce se téměř zastavilo. Zabil jsem svého bratra proto, že chtěl zachránit krále. Poznal jsem hned, že mluvím pravdu. Ať už byl král, jaký chtěl, nebyl to můj bratr, kdo ho zradil.“

Velmistr se odmlčel. Po jeho unavené tváři stékal pot.

„A tak jsem se stal vrahem,“ pokračoval. „Za svůj život jsem si kladl otázku, kolik toho musím udělat, abych odčinil svou vinu? Kolik musím zaplatit, abych smyl svůj hřích? Před padlé rytíře jsem tehdy přistoupil sám a stal se velmistrem, kterým by se jinak zcela jistě stal můj bratr. Tisíce dobrých skutků jsem vykonal během svého následujícího života, ale má vina mě nikdy neopustila. A je stále se mnou.

„Je mým údělem nést toto břemeno a předat ho tobě, Eberharde, abych mohl odejít s klidem a mírem. Bude to tvým prokletím nést ho dál.“

Velmistrův hlas selhával. Neptal se mě na můj názor, neptal se mě vůbec na nic. Jen mi sdělil svůj příběh a tím to pro něj skončilo.

„A teď jdi, Eberharde, chci si odpočinout.“ To bylo naposledy, co jsem viděl velmistra živého. Byla chladná listopadová noc, když jsem vstoupil do ztemnělých ulic Vengardu. Odcházel jsem ale od něj jako jiný člověk. Něco se změnilo a v té chvíli jsem ještě nevěděl co. Tři hodiny po soumraku velký velmistr a první z prvních paladinů zemřel. Do ticha noci pěly zvony smutnou píseň zármutku.

Zúčastnil jsem se i pohřbu, který si nezahl s pohřby významných králů. Velmistřovo tělo bylo nabalzamováno, oděno do drahého, zlatem vyšívaného šatu, a vystaveno jedenáct dní na katafalku v chrámu sv. Peršpína v srdci Vengardu. Lidé z města i z dalekého okolí šli obdivovat slavného velmistra, obklopeného snad tisíci svícemi. Vedle něj na podstavcích a zdobených plátech ležely ornamenty a duchovní předměty na počest zesnulého. Kněžstvo zpívalo chorály a umocňovalo tak posvátnou atmosféru. I smrti vstříc byl velmistr v obležení skvostné parády a oslnivého lesku drahocenných předmětů.

Den dvanáctý začaly pohřební obřady. Pohřební průvod opustil chrám a sledoval cestu po významných místech hlavního města. Tisíce měšťanů, vojáků, šlechty, duchovenstva následovaly se záplavou svící v rukou. Za tím vším krácel rytíř v temné zbroji a se vztyčeným mečem s hrotem k zemi. Za ním šel další rytíř nesoucí ornamenty paladinského řádu. Pak teprve byla nesena velká a stále otevřená rakev a v ní velmistr. I král, královna, a jejich rodinní příslušníci šli v majestátním průvodu. Následovali další rytíři, šlechtici a úředníci a všichni takoví, na které se nedostalo v předních řadách. Všude kolem vládl smutek a žal.

Další a další obřady následovaly. V obrazném obětování bylo velmistrovi na cestu na druhou stranu předáno množství drahých klenotů, ale i samotný temný rytíř. Když já přistoupil k obětování a viděl nehybné velmistrovo tělo ležící v rakvi, nedokázal jsem skrýt dojetí. Pořád se mi hlavou hnaly poslední velmistrova slova. *Kolik musím zaplatit, abych smyl svůj hřích?* Očekávalo se ode mě, že povedu proslov, ale nedokázal jsem to. Bylo to nad mé lidské síly. Další a další významní lidé přistupovali k rakvi a dávali velmistrovi obětiny.

Pak došlo na proslov vysokého kněze Vojtera Reinharda, který ve své smuteční řeči zmínil krom jiného obavy z času příchozích bez velmistra, který byl sluncem jasným nám všem. Velmistr odešel, byť v požehnaném věku, předčasně z rozdělané práce a nechal nás samotné vystavené bouřím dnů příštích. Mnozí skropili slzami zem. Ale v tu dobu já už nebyl mezi nimi. Stále mě hlodala poslední otázka velmistra a když jej vkládali do hrobky v chudém kněžském šatu, jak si to přál, nemohl jsem se ubránit pocitu, že ti všichni okolo vidí velmistra v nepravém světle.

Kdo to byl a kým byl doopravdy? Splatil svůj dluh osudu? Setkal se v životě příštím se svým bratrem? Je možno mu odpustit? Máme vůbec právo ho soudit? Za svůj život udělal mnoho dobrého, mnozí mu vděčí za život. A přesto. Velmistr mi dal dar, o který jsem nežádal, ale jednou, až budu na smrtelném loži, dost možná to budu právě já, kdo ho pošle dál. Temné tajemství paladinského řádu.